

Arrest

nr. 136 377 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NOORBEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 29 juli 2011 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 23 augustus 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 19 december 2011 geweigerd.

1.3. Verzoeker meldt zich op 10 mei 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Tienen en wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 5 augustus 2012.

1.4. Verzoeker dient op 9 juli 2012 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 januari 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 9 januari 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.07.2012 werd ingediend door:

Naam: [F.]

Voorna(am)(en): [I.]

Nationaliteit: Kosovaarse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid’.

Betrokkene legt als bewijs hiervan een attest voor van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat de Belgische echtgenote een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming ontvangt van €1035.01 per. maand. Dit is niet toereikend zoals hierboven vereist.

Rekening houdend met het feit dat betrokkenen maandelijks €550 huur moeten betalen, rekening houdend met de gebruikelijke lasten en kosten die elk gezin heeft, rekening houdend met het feit dat de armoede - risicogrens voor een gezin bestaande uit twee volwassenen vastgelegd is op €1500 en het inkomen van de Belgische dus ruim onder deze armoede - risicogrens ligt, kan gesteld worden dat betrokkene en/of zijn partner een verhoogd risico lopen om ten laste te vallen van de Belgische openbare overheden.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de hierboven vernoemde voorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel aan wat volgt:

*“- de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;
- de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat inhoudt dat een administratie volledig en ernstig onderzoek moet voeren, het rechtsbeginsel van de fair play dat inhoudt dat iedere administratie de betrokkene de kans moet geven om zijn bemerkingen te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen en het redelijkheidsbeginsel dat inhoudt dat de beslissing van de overheid niet kennelijk onredelijk mag zijn, een manifeste beoordelingsfout.*

Bespreking

Eerste onderdeel

Art. 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: [...]

De echtgenote van verzoeker heeft als visueel gehandicapte, recht op een tegemoetkoming voor mensen met een handicap van 1.559,02 EUR per maand en dit sedert mei 2012.

De bestreden beslissing stelt dat de armoede-risicogrens voor een gezin bestaande uit twee volwassenen vastgelegd is op 1.500,00 EUR. (stuk 1)

Niettegenstaande, de echtgenote van verzoeker een hoger inkomen heeft dan 1.500,00 EUR, werd de aanvraag van verzoeker toch afgewezen. (stuk 6)

Minstens heeft de Belgische Staat nagelaten een volledig onderzoek te voeren naar het concrete en correcte gezinsinkomen van verzoeker.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel

Artikelen 1, 2.en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

Uiteraard dient daarbij de administratieve beslissing correct te zijn en gebaseerd op juiste cijfermatige gegevens, eigen aan de zaak.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet daarenboven in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur dient de overheid een beslissing te nemen rekening houdend met alle elementen van het dossier alvorens een aanvraag onontvankelijk te verklaren.

In casu werd de aanvraag van verzoeker ten onrechte geweigerd, omdat de armoede-risicogrens voor een gezin bestaande uit twee volwassenen vastgelegd was op 1.500,00 EUR en het inkomen van Mevr. [K. M.] met 1.035,01 EUR ruim onder deze armoede-risicogrens zou liggen.

Sedert mei 2012 bedraagt het inkomen van Mevr. [K. M.], echtgenote van verzoeker evenwel 1.559,02 EUR. Dit ligt duidelijk boven de armoede-risicogrens. (stuk 6)

Bijgevolg voldoet verzoeker aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Staatssecretaris heeft hier bij het nemen van zijn beslissing geen rekening mee gehouden.

De materiële motiveringsplicht is dus geschonden.

Derde onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald -of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt- vermits hij zijn beslissing heeft genomen zonder volledig onderzoek.

Alleszins werd nagelaten een onderzoek te voeren naar het correcte gezinsinkomen van verzoeker.

De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het gezin [M.-F.].

Zo houdt de bestreden beslissing evenmin rekening met de specifieke problemen van zijn echtgenote, mevrouw [M.], die een ernstige visuele handicap heeft."

3.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers middel enkel wordt betrokken op de beslissing waarbij hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Het wordt dan ook enkel onderzocht in het licht van deze beslissing.

3.2.2. Het staat niet ter discussie dat de eerste bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing waarbij verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt geduïd dat deze beslissing is gegrond op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelt dat niet blijkt dat is voldaan aan de vereiste dat de Belgische

echtgenote beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Meer concreet is hij van mening dat de voorgelegde bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote – met name een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming ten bedrage van 1035,01 euro per maand – niet toereikend zijn. Hij motiveert dat rekening houdend met het gegeven dat betrokkenen maandelijks 650 euro huur moeten betalen, rekening houdend met de gebruikelijke lasten en kosten van een gezin en rekening houdend met het feit dat de armoederisicogrens voor een gezin bestaande uit twee volwassenen is vastgesteld op 1500 euro per maand, kan worden gesteld dat verzoeker en/of zijn partner een verhoogd risico lopen om ten laste te vallen van de Belgische openbare overheden.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de voorgelegde inkomsten van de Belgische echtgenote – met name een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming ten bedrage van 1035,01 euro per maand – niet toereikend zijn en dit rekening houdend met het gegeven dat betrokkenen maandelijks 650 euro huur moeten betalen, rekening houdend met de gebruikelijke lasten en kosten van een gezin en rekening houdend met het feit dat de armoederisicogrens voor een gezin bestaande uit twee volwassenen is vastgesteld op 1500 euro per maand. Hij stelt dat verzoeker en/of zijn partner een verhoogd risico lopen om ten laste te vallen van de Belgische openbare overheden.

Verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing berust op een incorrecte feitelijke grondslag, nu hij stelt dat zijn echtgenote in werkelijkheid 1.559,02 euro per maand ontvangt sinds mei 2012.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag, en meer concreet ter staving van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote, een document voorlegde van de FOD Sociale Zekerheid gedateerd op 11 juli 2012 waarin wordt bevestigd dat de echtgenote in de periode van 1 januari 2012 tot en met 30 juni 2012 recht had op een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming en waarbij voor de maand juni 2012 sprake was van een '*globaal maandbedrag*' ten bedrage van 1.035,01 euro. Gelet op dit stuk gevoegd bij de aanvraag kon verweerder in zijn beslissing uitgaan van een maandelijks inkomen van de echtgenote van 1.035,01 euro. Verzoeker betoogt thans, aan de hand van stukken die hij naliet over te maken aan het bestuur ter staving van zijn aanvraag, dat de maandelijks inkomsten van zijn echtgenote alsnog hoger zouden zijn, doch de Raad merkt in dit verband op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu bij zijn verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen in casu niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Deze kunnen, indien gewenst, eventueel wel worden aangewend in het kader van een nieuwe aanvraag.

Door verder op louter algemene wijze te betogen dat de bestreden beslissing(en) een enorme impact heeft (hebben) op het gezin toont verzoeker ook nog niet aan dat verweerder op basis van de feitelijke gegevens van de zaak zoals deze hem bekend waren, of bekend dienden te zijn, kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker houdt tenslotte voor dat rekening had moeten worden gehouden met de specifieke problemen van zijn echtgenote, met name het gegeven dat zij een ernstige visuele handicap heeft, doch hij blijft in gebreke te duiden op welke wijze dit gegeven een andere uitkomst of een andere beoordeling van het bestuur tot gevolg kon hebben gehad of op welke grond dit gegeven verweerder zou hebben genoopt tot een andere besluitvorming. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Op grond van de bij de aanvraag voorgelegde stukken blijkt ook niet dat verzoeker op dit punt nadere, concrete informatie of gegevens voorlegde, zodat ook geenszins blijkt dat hiermee rekening kon worden gehouden.

Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing(en) onderbouwen en het dispositief van deze beslissing(en) kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De Raad benadrukt verder dat verzoeker een aanvraag indiende om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat het dan ook aan hem toekwam om zich voldoende te informeren over de door hem over te leggen bewijsstukken en zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. Met name wat de bestaansmiddelen van de echtgenote betreft, diende verzoeker ook te weten dat het van belang was dat hij stukken voorlegde waaruit op duidelijke wijze de omvang of grootte hiervan bleek. Op basis hiervan, net als de aard en de regelmaat van de inkomsten, zou verweerder immers oordelen of er sprake is van de vereiste toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Er werd hem bij zijn aanvraag ook uitdrukkelijk meegedeeld dat hij nog bewijzen diende voor te leggen van de voldoende bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote. Verzoeker was aldus in de mogelijkheid om alle volgens hem nuttige stukken voor te leggen waaruit de omvang of grootte van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote bleek. Er blijkt niet dat verweerder bij

de beoordeling van de vraag of de inkomsten toereikend zijn niet vermag uit te gaan van de omvang of grootte van de bestaansmiddelen zoals deze blijkt uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken, zonder dat hij specifiek op dit punt alsnog enig onderzoek zou moeten voeren of de inkomsten zoals deze blijken uit de voorgelegde stukken niet alsnog incorrect zijn en in werkelijkheid hoger zijn. Verzoeker heeft blijkbaar zelf niet de nodige zorgvuldigheid gehanteerd bij het verzamelen van de nodige bewijsstukken, doch aldus blijkt nog niet dat verweerder in deze zelf onzorgvuldig handelde waar hij de omvang of grootte van de bestaansmiddelen zoals deze bleken uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken als uitgangspunt heeft genomen voor zijn beoordeling. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat verweerder zelf een vollediger onderzoek had moeten voeren naar de correcte inkomsten of bestaansmiddelen van de echtgenote.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.6. In de mate dat verzoeker zich tenslotte nog beroept op een schending van *“het rechtsbeginsel van de fair play dat inhoudt dat iedere administratie de betrokkene de kans moet geven om zijn bemerkings te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen”*, merkt de Raad nog op wat volgt. Nu verzoeker niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, veragringsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan geen schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden. Verzoeker lijkt verder eerder aan te geven dat hij had moeten worden gehoord betreffende de omvang of grootte van de inkomsten van zijn echtgenote, doch hierboven werd er reeds vastgesteld dat verzoeker in deze – getuige ook het in dit verband door hem bij de aanvraag voorgelegde stuk betreffende de bestaansmiddelen van zijn echtgenote – de mogelijkheid had om op dit punt alle volgens hem nuttige gegevens en stukken voor te leggen. In de situatie waarin de betrokken vreemdeling de mogelijkheid had om op alle relevante punten op nuttige wijze gegevens en stukken naar voor te brengen, blijkt ook niet dat de betrokken vreemdeling alsnog voorafgaand aan het nemen van de voorgenomen weigeringsbeslissing diende te worden geconfronteerd met de voorgenomen motieven hiervan, zodat hij alsnog bemerkings in dit verband naar voor kan brengen. Ook dit onderdeel van het middel kan derhalve niet worden aangenomen.

3.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS